

поле; изпжква и златистиятъ. Остава само сивиятъ. И наистина, този цвѣтъ ще послужи на полскитѣ птици като надеждна защита: когато полето е покрито съ зеленина или съ златисти класове, богатата растителность ще скрие сивото птиче; когато пъкъ полето е лишено отъ нея, — срѣдъ сивитѣ купчини земя може да се скрие само сивата птичка.

Сиво е облѣклото на полската чучулига. Въ ранна пролѣтъ пристига у насъ този полски пѣвецъ. Полята сж голи. Где да се скрие? Где да се притули отъ злитѣ врагове? Двойката чучулига грижливо оглежда сивото поле, дирейки подходяща трапчинка. Трапчинката се намѣри. Нѣкой е вървѣлъ по токущо изгореното поле и съ петата на обувката си е издѣлбалъ трапчинка. Сивитѣ птички сж въ безопасность въ сивата трапчинка срѣдъ сивото поле.

Високо-високо се вие чучулигата. Надалечъ се носи нейната сребърна пѣсничка въ свежата пролѣтна синевина. Изведнажъ нѣчия тъмна сѣнка се мѣрка въ безоблачното небе. Ястребъ. Изгладнѣлъ е хищникътъ, а предъ него е беззащитната чучулига. Като камъкъ лети надолу тя и, кацнала на земята, благополучно изчезва отъ погледа на хищника. Гледа ястребътъ надолу — сиви буци земя, а чучулигата я нѣма, та нѣма: сивкава, тя се е изгубила срѣдъ сивитѣ купчини прѣстъ. И, незакусилъ, си отлита хищникътъ.

Идва време на чучулигата да снесе яйца. Излупватъ се малки, а посѣвитѣ сж вече високи и скриватъ семейството отъ неканени погледи. Излѣзли сж пилетата отъ гнѣздото и изведнажъ — тревога! Притискатъ се тѣ о земята и не можешъ ги различи — досжъ сивитѣ буци прѣстъ между зеленитѣ стъркове ръжъ. Сивитѣ пера правятъ незабележимъ